

heks of tovenaar. Dit keer was het de beurt aan een heks, een lid van mijn eigen families. Zij heeft zich terug getrokken in het Roatanmoeras in Istrigh Talamh. Zij is de enige in heel Atlantis die weet waar het kristal is. Het probleem is dat ik al een tijdje geen contact met haar krijg. Dat gebeurt wel vaker, maar vanaf het moment dat jullie vertrokken, ben ik al bezig om haar te bereiken. Ze reageert nergens op en dat klopt niet. Ik ben ten einde raad.'

Ze keek hen aan met een wanhopige blik op haar gezicht.

Rune begreep het probleem niet helemaal.

'Kunt u of iemand anders niet gewoon naar haar toe gaan? U weet toch waar ze is? Wat is het probleem?'

'Het probleem is dat ik niet naar haar toe kan. Geen enkele heks en geen enkele tovenaar kan dat. Het is bij wet verboden en zelfs ik moet mij houden aan de wet. De bewaarder of bewaardsters van het kristal zondert zich al die tijd af. Om het kristal, maar meer in het bijzonder ons volk, te beschermen.'

'Om het volk te beschermen? Waartegen dan?'

De Dux Maga keek hem verbaasd aan.

'Tegen het kristal, natuurlijk. Geen enkel volk heeft het kristal voor het grijpen liggen. Het is altijd ergens verstopt waar het niet makkelijk te vinden is. Heb je je nog niet afgevraagd waarom alle kristallen verstopt zijn?.'

Rune schudde zijn hoofd. Het was waar. Een kristal was altijd verborgen waar niemand er zomaar bij kon komen. Nu pas vroeg hij zich af waarom. Hij zag dat ook Terry en Rutger daarover nadachten. Toen begreep hij het plotseling.

'Het kristal trekt magie aan. Natuurlijk. Iedereen wordt aangetrokken door het kristal. En iedereen die het kristal aanraakt, word gestript van zijn of haar magie. Dat is niet iets wat je laat rondslingeren.'

Hij keek beschuldigend naar Fijonna en Zach.

'Waarom hebben jullie nooit verteld dat dat de reden is dat alle kristallen verstopt zijn?'

Ze haalden beide hun schouders op.

‘Dat ligt toch voor de hand. Bovendien heb je er nooit maar gevraagd. Het is algemene kennis. Ieder kind in Atlantis weet dat. We hebben er nooit bij stil gestaan dat jij dat niet wist.’ Ze hadden natuurlijk gelijk. En eigenlijk had hijzelf aangenomen dat de kristallen verstopt waren om te voorkomen dat ze gestolen werden. Wat natuurlijk onzin was nu hij erover nadacht. De dreiging van het stelen was van recente datum en nooit eerder voorgekomen, dus dat kon niet de reden zijn. Hij zag dat de Dux Maga hem verwonderd aankeek. Snel herpakte hij zich. Hij moest wel in zijn rol van tovenaars blijven.

‘Ik bedoelde ook niet voor mij, maar voor Rutger en Terry. Laat maar. Het is niet zo belangrijk.’

Hij keek de Dux Maga aan.

‘U of iemand anders van uw , van ons volk kunnen dus niet op bezoek gaan bij de heks Taurus. Daarom heeft u ons nodig, maar ik kan haar dan toch ook niet bezoeken?’

‘Jij bent door De Anjana uitgekozen om het kristal op te halen. De Anjana zelf heeft je daarmee vrijgesteld van de wetten van de heksen en tovenaars. Jij valt direct onder haar gezag en gehoorzaamt alleen aan haar. Je hoeft je zelfs niet te houden aan de wetten van Atlantis, als dat nodig is om je opdracht te vervullen.’

Zach schrapte zijn keel voor hij begon te spreken.

‘Het Roatammoeras is hier ver vandaan en bovendien erg groot. Hoe komen we daar en waar moeten we precies zijn? Het kan weken duren voor we het moeras doorzocht hebben en heks Taurus gevonden hebben.’

‘Geen zorgen. Eén van de tovenaars kan een poort maken naar het Roatammoeras. Het huis van heks Taurus is daar ongeveer een kilometer vandaan. Het zal even zoeken zijn voor je het pad naar haar huis hebt gevonden, maar dat zal niet meer dan een uur in beslag nemen. Dus jullie willen het doen?’

‘Ik denk niet dat we veel keus hebben als we het kristal willen hebben. Het is de enige mogelijkheid. Waarom reageert de heks niet? Wat zou er gebeurt kunnen zijn?’

‘Dat zijn de vragen die wij ons ook stellen. We zijn vreselijk ongerust. Elke heks en tovenaar heeft verschillende mogelijkheden om een boodschap te versturen. Als ze ziek of gewond is, zouden we dat weten. Zelfs als ze gestorven zou zijn, zouden we dat weten, maar nu...? We krijgen op geen enkele manier contact met haar. Het is een mysterie.’

Rune keek zijn vrienden aan.

‘Wat denken jullie? Zullen we gelijk maar vertrekken? Ik denk dat we haast moeten maken. Als er iets met de heks is gebeurt, heeft ze vermoedelijk hulp nodig en wel zo snel mogelijk.’

Zach stond op.

‘Je hebt waarschijnlijk gelijk. Het is nog vroeg. Als we nu gaan, hebben we nog tijd genoeg om het huis te zoeken en te kijken of er iets mis is. Met een beetje geluk hebben we voor de avond dan al antwoorden.’

De Dux Maga stond ook op.

‘Ik laat onmiddellijk tovenaar Scorpio komen. Hij kan een poort voor jullie maken. Mijn welgemeende dank voor jullie hulp en veel succes. Ik hoop snel iets van jullie of van heks Taurus te horen.’

Ze verdween door de deur en liet hen in de kamer achter. Ze keken elkaar aan.

‘Zijn we het er allemaal mee eens? Het kan gevaarlijk zijn.’

Rune keek ze één voor één aan. Allemaal gaven ze een klein knikje. Als laatste keek hij naar Zach.

‘Zach, wat zijn de grootste gevaren van het moeras? Is er iets waar we in het bijzonder voor moeten uitkijken?’

‘Niet echt. Natuurlijk zijn er gevaarlijke dieren, maar niet meer of minder dan in andere gebieden van Istrigh Talamh of zelfs in Tyritrea. Het belangrijkste is dat we bij elkaar blijven en niet in het wilde weg gaan rondrennen.’

‘Dan gaan we ervoor.’

Rune werd onderbroken door het opengaan van de deur. Er kwam een man binnen die een zwierige buiging maakte.

‘Ik ben Laurens Scorpio. Ik heb de opdracht om een poort te openen naar de schuilplaats van de bewaarster van het kristal. Zijn jullie klaar om te gaan?’

Ze stonden op en pakten hun spullen. Rune stapte naar voren. ‘Wij zijn er klaar voor. U kunt een poort maken.’

De tovenaar Scorpio hief zijn armen op en begon in de lucht te tekenen. Rune herkende de gebaren niet. De tovenaar deed het anders dan zijn grootvader. De poort verscheen in de vorm van een zware houten deur. Niet plotseling, maar langzaam, alsof de deur uit de mist naar voren kwam. De tovenaar greep de hendel en opende de poort. De geur van rottende planten en modder drong in hun neuzen. De tovenaar maakte een uitnodigend gebaar.

Met Zach als eerste, stapten ze achter elkaar door de poort die bijna direct achter Fijonna, die de laatste was, verdween. Nieuwsgierig keken ze in het rond. Het was een naargeestige omgeving. Ze stonden aan de oever van een meertje. Op het donkere water dreven groene algen. Grote grijze bomen stonden met hun wortels in het water, van hun takken hingen grauwe moslierten naar beneden. De uiteinden dreven op het water.

Rune voelde hoe zijn voeten langzaam wegzakten in de modderige grond. Hij trok ze met enige moeite los. De anderen deden hetzelfde.

‘We kunnen beter in beweging blijven. Welke kant moeten we op?’

‘Er is maar één kant begaanbaar. Langs de oever naar links. De andere kant is geblokkeerd door stekelige struiken.’

Zach draaide zich om en wees. Hij had gelijk. Ze konden maar één kant op. In ganzenpas gingen ze op weg. Het pad was zo smal dat ze alleen maar achter elkaar konden lopen. Rune voorop, gevolgd door Terry, Fijonna en Rutger. Zach sloot de rij af. Het pad kronkelde alle kanten op. Soms liepen ze op de modderige oever en dan weer tussen bomen en struiken. Bij elke stap zogen hun schoenen zich vast in de modder, wat het lopen bemoeilijkte. Stilstaan om uit te rusten was niet echt een optie. Hun schoenen werden dan zo vast gezogen dat het

ze de grootste moeite kostte om weer los te komen. Eindelijk kwamen ze aan een tweesprong. Hier was de grond iets steviger. Ze stonden even stil. Rune keek naar Zach. Die haalde even zijn schouders op.

‘Het maakt niet, volgens mij. Links of rechts. De opperheks zei dat ze de poort binnen een kilometer van de hut zou openen. Dat betekent dat we er nu ongeveer moeten zijn. We gaan linksaf. Als we na 500 passen nog geen hut hebben gezien, keren we om. Dan proberen we de andere kant. Mee eens.’

De anderen knikten. Ze gingen weer op pad. Dit keer ging Zach voorop. Na 500 passen draaiden ze om en liepen terug naar de tweesprong. Ze sloegen het andere pad in. Deze kant op hadden ze meer geluk. Nadat ze ongeveer de helft van de afstand hadden afgelegd, kwamen ze bij een kleine open plek. Hun pad liep er dwars doorheen, maar aan de linkerkant was een zijpad. Ze bleven allemaal staan.

‘Zou dit de weg naar het huis van de heks zijn?’

Rune probeerde te zien hoe het pad liep, maar flarden mist dreven tussen de bomen en over het pad. Hij keek om naar de anderen en weer terug naar het pad.

Aan beide kanten groeiden dorens. Dat maakte de doorgang erg smal. Er was geen manier om die te ontwijken. De dorens waren gemeen, scherp en ondoordringbaar. Het pad was de enige mogelijkheid. Het probleem was dat het pad, voor zover ze het konden zien, steeds smaller werd. Hij keek weer naar de anderen.

‘Enig idee hoe we verder moeten? Dit lijkt de enige weg te zijn.’

De anderen haalden hun schouders op.

‘We moeten toch een manier zien te vinden om bij het heksenhuis te komen. Alleen daar kunnen we erachter komen wat er is gebeurd.’

‘Rune, jij kan toch mensen optillen met je geest? Kan je dat ook met jezelf doen? Dan hoef je het pad zelf niet te betreden. Je kunt tussen de stekelstruiken door vliegen’

‘Nee, Rutger. Ik weet niet hoe diep het bos is of hoe lang het pad is. Stel dat ik halverwege mijn kracht heb verbruikt? Dat is te gevaarlijk. En een ander erheen tillen kan ook niet, want ik kan niet om de bocht kijken en dus niet sturen.’

‘Jammer. Het leek een goed idee.’

Terry legde haar hand op zijn schouder.

‘Het is ook een goed idee, maar dan op een andere manier.’

Ze keek naar Rune.

‘Zou jij mij op kunnen tillen? Ik weeg het minste. Misschien kan ik over de bomen heen kijken en zien hoe het pad loopt. Dan weten we in ieder geval iets meer dan nu.’

Rune keek omhoog. De bomen waren niet zo heel erg hoog.

‘Dat zou kunnen. Alleen kan ik jou niet optillen. Magie ziet je niet, dus dat werkt niet. Maar met Fijonna zou het wel gaan.’

Hij keek naar Fijonna die verschrikt een stap terug deed.

‘Nee, dank je. Liever niet. Ik...ehh, ik heb het niet zo op hoogtes. Ik blijf liever op de grond.’

‘Kom op, Fijonna. Er kan je niets gebeuren. Daar zorg ik wel voor.’

Terry stapte voor Fijonna. Ze keek Rune boos aan.

‘Als Fijonna bang is voor hoogtes, houd het op. Hoogtevrees is een serieuze angst. Weet je nog dat jij bang was van katten? Wat we ook zeiden of deden, je bleef bang.’

‘Je hebt gelijk, Terry. Sorry, Fijonna. Ik had niet mogen aandringen.’

‘Het is al goed, Rune. En eerlijk gezegd, ben ik ook niet bang voor hoogtes. Ik ben bang om hard op de grond te vallen en hoe hoger ik ben als ik val, hoe harder de klap is, zodra ik op de grond neer kom.’

‘Maar dan is het geen probleem. Nee, laat mij even uitpraten. Rune kan je optillen, zodat je over de bomen heen kan kijken en zien waar het heksenhuisje is. Ik zorg ervoor dat de grond je opvangt, mocht je vallen. Het zal zijn of je op een zacht matras valt of op een stapel kussens.’

Rune keek verbaasd naar Zach.

‘Hoe wil je dat doen?’

‘Nou, gewoon zo.’

Zach stapte naar voren en gaf Rune een harde por tegen zijn borst. Direct daarop dook hij zelf naar de grond. Rune struikelde van schrik een paar passen achteruit, verloor zijn evenwicht en viel languit achterover. In plaats van de harde klap op de grond, die hij verwachtte, werd hij opgevangen door een zacht kussen van rulle aarde. Hij veerde zacht op en neer en tastte verbaasd om zich heen. De harde bosgrond was veranderd in losse zachte grond. Rune keek naar Fijonna.

‘Voel eens. Alsof je op veerkrachtig mos valt. Nu hoef je niet bang te zijn om te vallen. Het is alsof je je achterover op je bed laat vallen.’

Fijonna knielde naast hem neer en voelde aan de grond. Ze keek verbaasd naar Zach.

‘Ik wist niet dat dit kon. Hoe doe je dat?’

‘Mijn element is aarde. Het doet wat ik wil. Net zoals water doet wat jij wilt, omdat dat jouw element is. Waarschijnlijk kan jij dit trucje ook uitvoeren, nu je het eenmaal weet. Jij doet ook dingen met je element waar ik niet aan zou denken.’ Rune keek van Zach naar Fijonna.

‘Eigenlijk is het net als tekenen dus. Iedereen kan een paar lijnen op papier zetten waarin een ander een gezicht herkent, maar iemand met tekentalent kan een echt portret maken.’

‘Inderdaad. Je gaat vanzelf experimenteren met datgene waar je goed in bent, met als gevolg dat je daar steeds beter in word. We kunnen allemaal met alle elementen werken, maar blinken uit in één. Daarmee kunnen we dingen die magistas met een ander element niet kunnen. Je voelt je eigen element het beste aan. Daar kan je dus meer mee.’

‘Goed om te weten, maar nu ons probleem. Wat denk je Fijonna, durf je het nu aan?’

Fijonna keek weifelend van Zach naar Rune. Even leek het erop dat ze ja zou zeggen, maar toen keek ze omhoog. Haar blik volgde de stam van een hoge boom. Ze keek weer naar Zach en Rune en schudde ontkennend haar hoofd.

‘Nee, jongens. Sorry, maar ik doe het niet. Ik vind het te eng. Is er echt geen andere oplossing?’